

som det i Virkeligheden er daarlig Spar-sommelighed, uforstandig Sparsommelighed at standse, og heller ikke føre til, at vi med fast Haand lukke Pungen i for alle de fattigste indenfor Samfundet. Vi skulle være forsigtige paa dette Omraade, be-grænse Tilskuddene, og jeg tror, jeg kan sige, at hvis vi havde staaet med en rundeligere fyldt Statskasse, end vi staa med i Øjeblikket, vilde Forslaget fra min Side ikke have lydt paa 500,000 Kr. til Hjælpekasserne og den Del af Enke-forsørgelsen, de efter min Mening skulle løse, men paa et betydeligt større Tal. Jeg tror, vi have Grund til at gaa for-sigtigere til Værks, men helt gaa i Staa paa dette Omraade kunne vi fornuftigvis ikke.

Og naar det ærede Medlem sagde, at vi havde givet tidligere Regeringers Fi-nanspolitik Skylden, men at tidligere radi-kale Talere havde stor Andel i denne Skyld, skal jeg ikke vende tilbage til dette gamle store Opgør, men blot sige den ene Ting, at den store Hovedskyld for vore økonomiske Forhold i Øjeblikket er den sidste Tids mægtige Stigning af Danmarks Militærudgifter. Hvis denne Stigning ikke havde fundet Sted, vilde de økonomiske Forhold have været betydelig bedre for den danske Stat.

J. C. Christensen: Den sidste Udtalelse af den højtærede Minister kan jo slet ikke opretholdes, men jeg har kun begæret Ordet for at omtale Sager, der vedrøre selve Lovforslaget. Jeg skal gøre nogle Bemærkninger til, hvad den højtærede Minister i øvrigt fremsatte. Ministeren mente, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de Midler, som fremkom i Kirkens Tavler og Fattigblokke, skulle overgaa til Hjælpe-kasserne eller ej, i Virkeligheden blot var et Fortolkningsspørgsmaal og kunde have været afgjort ad Fortolkningsvejen, thi naar Menighedsraadene bortfaldt, rejste det Spørgsmaal sig ganske naturligt, om da ikke de Midler kunde vende tilbage til den Kasse, de tidligere vare gaaede til. Den Kasse var den frie Fattigkasse, de fattiges Kasse, men den er ophævet, og det, der er sat i Stedet, er Hjælpekasserne, som ere noget ganske andet, nemlig en kommunal Institution, medens den fri Fattigkasse var en Menighedsinstitution. Det overser den højtærede Minister ganske, saa ad Fortolkningsvejen findes der ikke nogen som helst Hjælp for Ministeren og hans Paastande.

Dernæst siger den ærede Minister, at

man ingenlunde kan sige, at det, som her foreslaas, er et Indgreb i Folkekirken's Rettigheder. Jo, det kan man sige, og man kan sige det med Rette. Det er et rent og skært Indgreb i Folkekirken's Rettigheder. Den højtærede Minister kom med en Forklaring af, hvad Folkekirken var i Modsætning til anerkendte Trossamfund. Han sagde, at anerkendte Trossamfund vare private Trossamfund, om dem kan man ikke træffe den Bestemmelse, at hvad de give i deres Fattigbøsser, skal gaa til Hjælpekasserne. Men Folkekirken derimod er et Led i den danske Stat. Jeg véd ikke, hvor den højtærede Minister har det fra, fra Grundloven har han det ikke, og Grundloven har dog noget at betyde. I Grundloven hedder det: Den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke og understøttes som saadan af Staten. Fra de sidste Ord i denne Paragraf, at Folkekirken understøttes af Staten, vil Ministeren nu slutte, at Folkekirken er et Led i den danske Stat, men det er en ganske forkert Slutning. Jeg kan aller-bedst godtgøre det ved at henvise til For-handlingerne om dette Spørgsmaal paa den grundlovgivende Rigsdag, thi den Afdeling deraf, som havde denne Sag til For-handling, bestemte ikke alene dette, at Folkekirken skulde understøttes af Staten, men man udtalte endogsaa, at man meget vel kunde tænke sig, at de øvrige anerkendte Trossamfund ogsaa fik Støtte af Staten. Det blev udtalt af Ordføreren og blev hævdet paa den grundlovgivende Rigsdag, og det er Gang efter Gang, ikke mindst fra Venstres Side, senere i Tiden hævdet lige indtil nu, at man meget vel kan tænke sig Forhold, hvorunder de anerkendte Trossamfund fik Støtte af Staten. Men naar det er Tilfældet, kan den højtærede Mini-ster ikke paa nogen Maade drage den Slutning, at fordi den danske Folkekirke støttes af Staten, er den et Led i Staten, som Staten kan behandle som en Stats-institution og gøre ved, hvad den lyster. Folkekirken's Forfatning skal ordnes ved Lov, Folkekirken er en Institution, som faar Støtte af Staten, men den er ikke pligtig til at afgive til kommunale Institu-tioner, hvad der samles i dens Bøsser og Blokke, medmindre der bliver vedtaget en Lov derom. Men et saadant Forslag tror jeg ikke faar Lov til at passere den dan-ske Rigsdag, det vil jeg se, inden jeg tror det.

Saa vil Indenrigsministeren forsvare sit Forslag med, at det var meget prak-tisk at tage fra Folkekirken's Blokke og